

Възстание презъ 1876 год. или Априлско възстание.

Отъ несполучливото възстание въ Стара Загора презъ 1875 г. всички главатари, като се завърнали въ Букурещъ, започнали да се разправятъ, кой билъ виновенъ, дето възстанието не могло да се дигне така, както било кроено. Отъ разправи работата дошла до караници и омрази. Всѣки хвърлялъ вината върху другитѣ.

Стамболовъ не можалъ да се стърпи, па излъзълъ на лице и казалъ:

— Слушайте, братя българи! Нѣма какво да се карае. Азъ отидохъ въ Стара Загора, дигнахъ народното знаме и обявихъ война на султана. Хората ми бѣха малко. Върнахъ се, ама миръ съ турцитѣ не съмъ свързалъ. Затова ще продължимъ войната, докато сполучимъ. Събранитѣ народни хора одобрили казаното отъ Стамболова.

Всички млади апостоли се премѣстили отъ Букурещъ въ Гюргево и тамъ образували новъ народенъ комитетъ, нареченъ „Временно народно българско правителство.“ Всички зели сериозно да се готвятъ за голѣмо възстание, което трѣбвало да стане презъ пролѣтѣта 1876 г. Апостолитѣ раздѣлили България на 5 възстанически окръга: 1) Търновски, 2) Сливенски, 3) Панагюрски, 4) Вратчански и 5) Софийски.

Всѣки отъ тѣзи възстанически окръзи трѣбвало да се приготви, да се въоръжи, да събере дрехи, храна и други потрѣбни нѣща за възстаницитѣ. Когато всичко бждѣло готово, тогава въ единъ уреченъ день трѣбвало да се подигне цѣлия народъ по села и градове. Възстаницитѣ ще се наредятъ